

תנא חדא: גוטלין מלפנִי בהמה שפיה יפה,
ונותניין לפנִי בהמה שפיה רע.

ותנא אידך: גוטלין מלפנִי בהמה שפיה רע,
ונותניין לפנִי בהמה שפיה יפה.

אמר אביי: שני הבריותות אמרו דבר אחד
בלשנות שוננים, אידי וайдי [זו זו] אומרות
כי ליטול אוכל מקמי חמורא [מלפנִי חמור]
שאינו מוציא רידים, וליתנו لكمוי תורה —
שקלינן, לפי שאין מאכל החמור מאוש
לשור.

אבל ליטול אוכל מקמי תורה המוציא ריד
ונהייה האוכל מאוש, וליתנו لكمוי חמורא —
לא שקלינן, כי הטרחה הזו היא טרחה שלא
לצורך.

והא דקתני, "גוטל מלפנִי בהמה שפיה יפה"
— בחמור, ונראה כך ממשום דלית ליה רירוי.

"ונותניין לפנִי בהמה שפיה רע" — בפרה,
ונראה כך ממשום דעתך לה רירוי.

קמא-א

והא דקתני "גוטלין מלפנִי בהמה שפיה רע",
בחמור, הנראה בבריאות זו כך, ממשום דלא
דיק, שאינו מדקק בטיב האוכל, אבל
אפילו קוצים וברקנים.

140. הב"ח בהගותיו על הר"ן כתוב, שמקושית
הגמורה כאן למד הר"ן לפרש שאיסור גրיפת
האיבוס הוא ממשום שיש כאן פסיק רישא שישוה
גומות, שכן לפי רשי"י ותוספות שפירשו שאיסור
הגריפה הוא ממשום גזירה שמא ישוה גומות, לא
מובנת קושית הגמורה "מי אייכא למאן דשרי'",
כי הרוי אפשר לומר שרבי דוסא סובר שאין
לגוזר גזירה כזו, אבל לפי דברי הר"ן מובנת

אותו ברגליו, הוא נמאס ואין ראוי לאכילת
בימה ואם כן הוא מוקצה.

או שמא **אטראוייחו פליגי**, ואוסרים את שני
הדברים מהסיבות שהتابרו?

ופשיטין: תא שמע שחכמים חולקים על
שתי ההלכה של רבוי דוסא, דתנא בבריאות:
אחד זה [גריפת האbos] ואחד זה [תבן
שלפנִי הבהמה], לא יטלקנו לצדדין.

אמר רב חסדא: מחלוקת רבוי דוסא וחכמים
היא באיבום של קרקע, אבל באיבום של כלוי
— דברי הבל מותר, כי אין בו חשש שמא
ישווה גומות.

ומקשין: **ואיבום של קרקע, מי אייכא למאן
דשרי? והא ודאי קא משוי גומות** (140)

והדרין ואמרין: אלא, אי איתתר הבי
איתתר: אמר רב חסדא: מחלוקת באיבום
של כלוי אם גזרו בו אותו איבום של קרקע,
אבל באיבום של קרקע, דברי הכל אסורים.

שנינו במשנה: **ונוטלין מלפנִי בהמה זו,
ונותניין לפנִי בהמה זו בשבת.**

הגמרה מביאה שתי בריאות שנראות
בסותרות ומתרצת אותן.

וכן פירושו התוספות (ד"ה אבל) שגם רבוי
משמעותו, הסובר דבר שאינו מתכוון מותר, מודה
באיסור גrifת האbos, כי אין האיסור ממשום
חשש שישוה גומות בלי להתכוין אלא שישכח
ישוה גומות במתכוין..

אבל הר"ן פירש, שגריפת האbos אסורה
משום שזהו "פסיק רישא" שישוה גומות.
ועיין בהערה הباءה.